

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
Харківський національний університет внутрішніх справ
Сумська філія
Кафедра гуманітарних дисциплін

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ
навчальної дисципліни «Юридична психологія»
обов'язкових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

262 Правоохоронна діяльність (правоохоронна діяльність)

№7 за темою №4 «Психологія юридичної діяльності»

Суми 2024

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 14.08.2024 р. №8

СХВАЛЕНО

Вченою радою Сумської філії
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 08.07.2024 р. №8

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та
соціально-економічних дисциплін
Протокол від 13.08.2024 р. №7

Розглянуто на засіданні кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Протокол від 27.06.2024 р. №22

Розробник:

Професор кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії ХНУВС, канд. іст.
наук, ст. наук. співр. **Надія ДЕМИДЕНКО**

Рецензент:

Професор кафедри психології та педагогіки Харківського національного
університету внутрішніх справ, доктор психологічних наук, професор **Наталія
МІЛОРАДОВА**

Тема №4 Психологія юридичної діяльності

План лекції :

1. Психологія судової діяльності
 - 1.1. Психологія судді;
 - 1.2. Психологічні особливості судового процесу;
 - 1.3. Психологія прийняття рішення судом;
 - 1.4. Психологія особи підсудного.
2. Психологія судових дій
 - 2.1. Психологічні основи судового допиту. Перехресний допит;
 - 2.2. Психологічні основи очної ставки у суді;
 - 2.3. Психологічні основи судового огляду.
3. Основи пенітенціарної психології.

Рекомендована література

Основна

1. Бочелюк В. Й. Юридична психологія : навч. посібн. К. : Центр учбової літератури, 2010. 336 с.
2. URI:https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/CUL/50_1-uridichna_psihologiya-Bocheluk.pdf.
3. 2.Коновалова В., Шепітько В.Ю. Юридична психологія : підручник. -2-е видання. Харків. : Право, 2010. 240 с.
4. URI:https://shron1.chtyvo.org.ua/Konovalova_Violetta/Yurydychna_psykholohii_a.pdf

Додаткова

1. Балабанова Л.М. Кондратова А.В. Формування правосвідомості в процесі професійного становлення особистості. *Право і безпека*, 2010. № 1 (33). С. 179-185.
URI:<http://repository.khpa.edu.ua:8080/jspui/handle/123456789/425>
2. Бишевец О. В. Тактико-психологічні засади пред'явлення для впізнання. Форум права, 2015. № 1. С. 24–31.
URI:http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21S
3. Демиденко Н., Мовчан С. Вплив психологічного аспекту на формування корупційних нахилів громадян. *Протидія корупції : правове регулювання і практичний досвід*: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 3 грудня 2021р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. С. 78-81.
URI:<http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/11227>
4. Медведєв В.С. Кримінальна психологія : Підручник. К.: Атіка, 2014. 368 с.
URI:<https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=%D0%9C%D0%B5%D0%B4%D0%B2%D0%B5%D0%B4%D1%94%D0%B2+%D0%92.%D0%A1>

5. Цимбалюк, В. І. Роль судово-психіатричної експертизи в питанні оцінки психічного стану особи. *Часопис Київського університету права*. 2014. № 4. С. 245-248.

URI:<http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi>

[bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Chkup_2014_4_59](http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Chkup_2014_4_59)

1. Демиденко Н.М. Гендерний паритет на українських землях у XIV-XVII ст.: права жінки у шлюбі. *Вісник національного університету міністерства оборон України*. 2023. №4. С.66-71.

URI:<http://visnyk.nuou.org.ua/article/view/280098/276317>

2. Шевченко Л. О., Романчик Т.С. Гендерні особливості ціннісних орієнтацій правоохоронців. *Право і безпека*. 2011. № 1 (33). С. 197-201.

URI:http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/pib/2010_1/PB-1/PB-1_43.pdf

Інформаційні та навчальні ресурси в Інтернеті:

3. 1.Електронна бібліотека юридичної літератури «Правознавець»
URI:<http://www.pravoznavec.com.ua>
4. 2.Тест руки Вагнера URI:<https://dytpsyholog.com/2015/03/27/тест-руки-вагнера-діагностика-агресии/>
5. 3.Шкала реактивної і особистісної тривожності / Методика Спілбергера-Ханіна URI <https://reaktivnoj-i-lichnostnoj-trevozhnosti-metodika-spilbergera-hanina.html>

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

1. Психологія судової діяльності.

1.1. Психологія судді.

Відповідно до Конституції України правосуддя здійснюють **професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні. Суддя - посадова особа відповідного суду, носій судової влади.**

Це та особа, яка уповноважена виносити судові рішення від імені держави. З цим пов'язані її підкорення тільки закону, заборона впливу на неї в будь-який спосіб.

Професія судді є найбільш складною серед юридичних професій.

Розкриваючи психологію судді, слід зазначити, що однією з головних характеристик особистості судді є його професійна спрямованість. Під професійною спрямованістю розуміється сукупність моральних, інтелектуальних, характерологічних і психофізіологічних якостей особистості.

Професійна спрямованість судді містить у собі такі елементи:

- 1) усвідомлення свого професійного обов'язку;
- 2) рівень професійної правосвідомості;
- 3) творчий підхід до здійснення суддівських функцій;
- 4) нетерпимість до порушення вимог законності.

Неприпустимо виникнення в судді такого психологічного феномена, як **упереджене ставлення до підсудного або потерпілого.**

Уміння керувати своїми почуттями, виявляти витримку, самовладання - ці якості також необхідні судді. Відомо, що судова діяльність завжди пов'язана з емоціями, причому частіше всього - негативними, бо злочин і сам злочинець викликають у людини почуття обурення, презирства. **Проте суддя, внутрішньо переживаючи факти і події, не повинен при їхньому сприйнятті виявляти свої емоції зовні.** Його **неупереджена поведінка** може сприяти встановленню об'єктивної істини щодо кримінальної справи. Крім того, подібна поведінка судді забезпечує виховний вплив судового розгляду.

Специфічність діяльності судді вимагає від нього вияву таких **вольових якостей, як рішучість, упевненість, самостійність, сміливість.**

Розгляд кримінальної справи вимагає від судді і певних психофізіологічних якостей. Це - висока працездатність, швидкість орієнтування в ситуації, емоційна стабільність, розвинені властивості уваги (стійкість, розподіл і переключення уваги) та ін.

Суддя є головним організатором спілкування в ході судового процесу, чий **комунікативні навички й уміння** багато в чому визначають його ефективність.

Витримка судді, його толерантність, спокій, а також необхідна вимогливість як особи, наділеної владою, є дуже істотними і необхідними його особистими властивостями. Аналізуючи комунікативні якості судді, необхідно відзначити і його уміння активно впливати на підсудних, потерпілих, свідків, які дають помилкові показання.

Суддя має характеризуватися високими моральними параметрами, прагненням до справедливості.

Судити потрібно справедливо, з урахуванням усіх обставин справи. Суддя має бути об'єктивним.

Суддю вирізняє висока культура мови. За допомогою мови суддя здійснює комунікативну функцію, регулює спілкування різних осіб, справляє у допустимих формах психологічний вплив.

1.2. Психологічні особливості судового процесу.

Основна і виняткова функція суду - вирішення справи по суті. Судздійснює правосуддя у формі розгляду і вирішення кримінальних, цивільних, господарських, адміністративних та деяких інших категорій справ у встановленому законом процесуальному порядку. Судовий розгляд складається з п'яти частин: 1) підготовчої; 2) судового слідства; 3) судових дебатів; 4) останнього слова підсудного; 5) постанови вироку.

До загальних правил судового розгляду відносяться: безпосередність, усність і безперервність судового розгляду, керівна роль головуєчого в суді, рівність прав учасників судового розгляду та ін.

Психологічні особливості процесуальної діяльності суду пов'язані з такими обставинами:

1) чітким порядком розгляду справ у суді (точна правова регламентація процедури);

2) стадійністю здійснення діяльності(процес проходить декілька точно визначених етапів);

3) активністю різних учасників процесу (прокурора, захисника, цивільного позивача, цивільного відповідача та ін.);

4) зовнішніми умовами, в яких відправляється правосуддя (зал судового засідання, технічне оснащення процесу, наявність атрибутики тощо).

Судді при відправленні правосуддя незалежні і підкоряються тільки **закону**.

Судова діяльність характеризується певною послідовністю, стадійністю. Судовий процес складається зі стадій, що змінюють одна одну. На кожній стадії виносяться процесуальні рішення. **Стадійність** є суттєвою особливістю психологічної структури судової діяльності. Судова діяльність розвивається у певній, суворо регламентуємою процесуальним законом послідовності, яка створює відповідні стадії розвитку загальної судової діяльності, що покликане забезпечити найбільш доцільні умови дослідження доказів, сприяти встановленню істини та здійсненню правосуддя. **Наявність стадій, чітке розходження завдань, умов діяльності на кожній стадії** - усе це створює найбільш оптимальні психологічні передумови для правильного і повного здійснення правосуддя судом.

Так, **центральною стадією кримінального процесу є стадія судового розгляду.** У плані психології важливе значення має така частина судового розгляду, як **судове слідство**, в якій суд за участю підсудного, захисника, потерпілого та обвинувача безпосередньо досліджує докази, зібрані на стадії досудового слідства і пред'явлені суду учасниками судового розгляду або повідомлені самим судом. За існуючою в Україні процедурою **суд не тільки «зважає» наявні докази і ухвалює відповідне рішення, а й виконує деякі функції збирання доказів.**

Психологія розгляду кримінальної справи в суді досліджує закономірності, пов'язані з психічною діяльністю всіх осіб, які беруть участь у розгляді справи (прокурор, захисник та інш.), а також виховний вплив судового процесу і вироку на підсудного та інших осіб, роль громадської думки як фактора, що впливає на судовий процес.

Психологія взаємостосунків учасників судового розгляду передбачає поділ процесуальних функцій, змагальність сторін.

Судова трибуна - засіб виховання громадян. Виховний вплив адресується не тільки підсудному, а й іншим особам(має загальну і часткову превенцію).

У психологічному аспекті важливе значення мають зовнішні умови, в яких відправляється правосуддя.

1.3. Психологія прийняття рішення судом

У психології прийняття рішення розглядається як вольовий акт формування дії, спрямованої на досягнення мети. **Процес прийняття рішення** – це складне психологічне явище, пов'язане зі сприйняттям інформації на вході, її

обробленням особою (куди включається проведення аналогій та співставлень з вже відомими інформативними даними та попередніми прийнятими рішеннями) та складенням своєї власної думки про отриману інформацію у вигляді рішення на виході. **Особа судді**, як найважливіший елемент прийняття рішення, є надзвичайно складною, оскільки саме суддя має здійснювати його прийняття самостійно, об'єктивно та, що в даному випадку є основним, безпосередньо. **Психологічні якості судді досить різноманітні**. Дуже важливо, щоб суддя втілював у собі найкращі людські риси, викликаючи повагу і почуття впевненості у недоторканості своїх прав у всіх людей, які так чи інакше потрапили у судову орбіту. Одна з найважливіших якостей при цьому – високе відчуття відповідальності за свою діяльність і загострене почуття справедливості, відсутність яких протирічить самій суті правосуддя і може не лише обмежити права та законні інтереси учасників провадження, а і спричинити інші серйозні негативні наслідки.

Специфіка правосвідомості суддів полягає в такому: 1) правосвідомість суддів характеризується цілеспрямованістю, прагненням установити об'єктивну істину; 2) пов'язана з усвідомленням права та обов'язку ухвалювати і обґрунтовувати рішення у справі; 3) ґрунтується на впевненості у своїй незалежності і самостійності; 4) виходить з необхідності брати на себе всю повноту відповідальності за законність, обґрунтованість і справедливість кожного зі складових вироку рішень і усього вироку в цілому.

При прийнятті рішення суддею повинні бути виключені сторонні, суттєві впливи. **Тому суддям законодавчо забороняється вступати в будь-які стосунки на цій стадії.**

Особистість судді і моральні основи прийняття суддівського рішення необхідно розглядати через призму дослідження психологічних і соціальних якостей особистості судді і їх вплив на формування суддівського переконання.

Існують певні психологічні особливості при прийнятті рішень складом суду під час колегіального обговорення. Тут слід пам'ятати про такі психологічні явища, як конформізм і сугестія.

1.4. Психологія особи підсудного

Підсудний - важливий учасник судового розгляду; особа, яку судять. Вчинення підсудним злочину - це версія обвинувачення. Тут доцільно нагадати про презумпцію невинуватості.

Поведінка підсудного у суді зумовлена його індивідуально-психологічними особливостями, ставленням до пред'явленого обвинувачення, оцінкою власних дій(протиправних, аморальних, правомірних).

Важливе значення у плані поведінки мають минулий соціальний досвід, перебування у слідчому ізоляторі, наявність судимостей тощо. **Поведінка підсудного на суді пов'язана з позицією, що обирається ним**. Обрання позиції зумовлене безліччю чинників, серед яких важливе значення мають: 1) правосвідомість підсудного; 2) вплив умов життя і виховання; 3) ступінь доведеності вини; 4) реальність покарання за вчинене діяння.

Психічна діяльність підсудного залежить від його процесуальної ролі у суді, заінтересованості у результатах справи.

У процесі судового слідства **типовими позиціями підсудного є:**

- 1) відмова від спілкувань(відмова від давання показань);
- 2) зміна позиції, якої підсудний додержувався раніше на досудовому слідстві(заяви про те, що до нього застосовувалися методи недозволеного впливу, показання одержано під примусом);
- 3) стабільне заперечення вини;
- 4) визнання вини і каяття у вчиненому злочині (визнання вини може характеризуватися і самообмовою з різних мотивів).

Інтереси підсудного диктують необхідність активно здійснювати своє право на захист.

Суду слід урахувати те, що підсудний перебуває у певному психічному стані. Найчастіше йдеться про такі стани:

- 1) **фрустрація**, коли підсудний не бачить виходу із ситуації, що склалася, у нього наявні труднощі, перешкоди, що виникли на шляху до досягнення мети (об'єктивні чи такі, що сприймаються суб'єктивно);
- 2) страх як емоція, що виникає у підсудного при загрозі його існуванню, зміні життєдіяльності, покаранню (джерело небезпеки може бути дійсним чи уявним). У підсудного можуть виявлятися різні види страху (тривога, страх, переляк, фобії, жак тощо);
- 3) стрес у підсудного виникає у відповідь на різні екстремальні впливи.

Виникнення у підсудного психічних станів пов'язане зі ступенем впливу на нього у суді, рівнем його толерантності (стійкістю до реагування на який-небудь несприятливий чинник).

2. Психологія судових дій.

2.1. Психологічні основи судового допиту. Перехресний допит.

Найбільш поширеною процесуальною дією під час судового слідства є допит. **Допит у суді - це складний процес спілкування між особами, які беруть у ньому участь.** Таке спілкування здійснюється гласно, відкрито. У психологічному плані допит є інформаційно-психологічним спілкуванням осіб - це процес обміну інформацією, процес взаємодії, взаємо сприйняття учасників.

Допит у суді має певні особливості. Як такі можуть бути названі:

- 1) розширене коло учасників судового допиту;
- 2) ускладнений інформаційний обмін між учасниками допиту;
- 3) особлива роль судді як регулятора інформаційного обміну;
- 4) повторюваність показань, що повідомляються (повторне відтворення);
- 5) змагальний характер судового допиту;
- 6) складність рефлексивного управління учасниками судового допиту;
- 7) гласність, відкритість; допит веде не одна особа, а декілька учасників процесу;
- 8) ті, що допитують, як правило, попередньо ознайомилися з раніше даними на досудовому слідстві показаннями.

Допит у суді складається з двох основних частин: 1) вільної розповіді допитуваного; 2) відповідей допитуваного на запитання суддів (судді), обвинувача, потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача та їхніх представників, захисника, підсудного. **Такий порядок є оптимальним.**

Запитання допитуваному мають бути короткими і конкретними. Завдання судді - аналізувати всі запитання учасників судового розгляду, виявляти та усувати певні типи запитань(заборонені запитання). У цьому виявляється регулятивна функція судді у тактиці судового допиту.

Складним видом судового допиту є перехресний допит, який невідомий досудовому слідству. Перехресний допит - це специфічний вид судового допиту.

У судовому засіданні правом ставити запитання допитуваним наділені **судді, прокурор, захисники, експерти, цивільний позивач, цивільний відповідач та їхні представники, а також підсудний і потерпілі**. Допит є перехресним тільки тоді, коли до нього включаються рівноправні учасники кримінально-процесуальної діяльності.

Перехресному допиту можуть бути піддані всі учасники процесу (підсудні, свідки, потерпілі, цивільні позивачі і цивільні відповідачі, а також експерти), що допитуються у судовому засіданні. **Такий допит справляє сильний вплив на психіку допитуваного.**

Слід зазначити, що перехресному допиту притаманні деякі негативні риси:

1) спостерігається різне процесуальне становище учасників судового розгляду, існує складне переплетення інтересів, відбувається різна оцінка доказів; 2) зростає небезпечність добросовісної помилки допитуваного(фантастичні нашіарування, сугестивні впливи, конформність та ін.);

3) учасники допиту ставлять заборонені запитання допитуваному (навідні, провокуючі), які суду важко миттєво вичленувати в процесі спілкування;

4) здійснюється постановка однотипних запитань, повторюються однакові запитання декілька разів;

5) особи, що допитують, застосовують різну тактику (переслідування різних цілей, прагнення до протилежних результатів).

Сутність шахового допиту полягає в тому, що при допиті особи водночас пропонуються запитання іншим особам щодо тих обставин і фактів, про які йдеться в цей момент. Мета шахового допиту — підтвердити або спростувати показаннями інших осіб відомості, отримані в ході основного допиту конкретної особи. Наприклад, допитуючи підсудного, водночас ставлять запитання потерпілому, свідкам тощо.

Отже, шаховий допит відрізняється від перехресного за такими ознаками:

а) при шаховому допиті допитує один із учасників судового процесу, а при перехресному допит проводять багато осіб;

б) при шаховому допиті та сама обставина з'ясовується одним допитувачем у різних осіб, а при перехресному кілька допитувачів установлюють ту саму обставину в однієї особи.

Додатковий допит полягає у тому, що суд і учасники судового процесу з'ясовують ті факти й обставини справи, що були з різних причин упущені в ході основного допиту, або уточнюють факти, із приводу котрих інші свідки, що потерпіли, підсудні дали інакші показання, ніж особа, яка підлягає додатковому допиту. Застосування додаткового допиту найбільш ефективне, коли підсудний заперечує свою провину або потерпілий (свідок) дає суперечливі показання.

Повторний допит проводиться тоді, коли після основного допиту в зв'язку з дослідженням інших доказів виникають сумніви в правильності отриманих показань або виникає необхідність для їхнього уточнення. Наприклад, допитом одного підсудного суд з'ясував окремі факти події, що сталася, інші ж підсудні дали суду з цієї ж події інакшу фактичну інформацію. У цьому разі суд і учасники судового процесу мають право повторно допитати підсудного.

Судовою психологією і криміналістикою на основі узагальнення судової практики розроблені тактичні прийоми допиту, серед них найефективнішими є:

а) зіставлення — застосовується для усунення суперечностей, що містяться в показаннях. Зміст прийому — зіставлення суперечливих частин показань (суперечливих показань у цілому) з іншими доказами, що не узгоджуються з ними (при цьому докази не повинні викликати сумнівів в їхній правдивості);

б) деталізація (конкретизація) — постановка запитань, що дають змогу розділити (розчленувати) загальні і недостатньо конкретні показання на окремі факти і більш глибоко їх вивчити;

в) уточнення — постановка запитань із метою з'ясування деталей аналізованого епізоду події (час учинення визначених дій, їхньої послідовності, місця і т. д.);

г) контроль — постановка запитань, які прямо не стосуються теми допиту, але дають можливість одержати контрольні відомості для перевірки правильності показань. Контроль дозволяє оцінити достовірність показань у цілому;

г₁) нагадування — постановка запитань, що допомагають допитуваному пригадати окремі факти або деталі події. Прийом варто використовувати з урахуванням того, що нагадування про окремі моменти події і постановка навідних запитань — два принципово різних підходи;

д) наочність — використання в ході допиту різноманітних наочних приладів (планів, схем, ілюстрацій, фотознімків, предметів і т. д.), щоб викликати у допитуваного асоціативні уявлення.

Як правило, зазначені тактичні прийоми судового допиту застосовуються в певному поєднанні.

Розглянемо докладніше психологічні особливості допиту підсудного, потерпілого і свідків.

Допит підсудного. В чому відмінність допиту підсудного в суді від допиту цієї ж особи як обвинувачуваного на попередньому розслідуванні? От яку відповідь на це запитання дає О. Ратінов. Характеризуючи психологічні особливості підсудного, він відзначає, що вони “обумовлені близькістю остаточного рішення справи, гласністю допиту, наявністю вагомих обвинувальних доказів, знайомством обвинуваченого з усіма матеріалами попереднього розслідування, які в його присутності і за його участю перевіряються на суді, більшою підготовленістю до захисту. Дія цих факторів дуже різноманітна і часом суперечлива”.

Психологія підсудного безпосередньо впливає на його поведінку. З одного боку, він більш ґрунтовно продумає свою позицію і підготовлений до сприйняття особливостей судового процесу. З другого боку, на підсудного сильний зовнішній вплив справляє присутність у залі судового засідання великої кількості людей. Одних публіка сковує, знижує тонус і активність у діях і поведінці, інших, навпаки, змушує триматися підкреслено незалежно, впевнено і вільно, третіх — пригнічує і т. д.

За своєю суттю допит підсудного — один із засобів установлення судом обставин розглядуваної кримінальної справи. При цьому для суду важливо не повторення показань, які дав підсудний на попередньому розслідуванні (вони можуть бути правдивими або неправдивими), а важливо, щоб він на суді дав правильні показання, які відповідають обставинам справи. Досить часто в ході допиту в суддів виникає сумнів, що підсудний говорить правду. В такому разі вони не тільки можуть, а й повинні справити на нього необхідний психологічний вплив з метою одержання об’єктивних показань.

Ефективність допиту залежить від багатьох умов, серед них найбільш істотними, на наш погляд, є такі:

1) установлення психологічного контакту між судом і підсудним. Це нелегка задача, оскільки складна сама обстановка судового розгляду. Сувороб’єктивність, без будь-якої упередженості, із з’ясуванням обставин як проти підсудного, так і на його користь, тактовна поведінка самих суддів, правильне вирішення судом заявлених клопотань (у тому числі підсудним) — усе це створює сприятливу психологічну обстановку;

2) індивідуальний підхід до підсудного. Варто одержати з матеріалів справи такі відомості про риси характеру підсудного, його навички, схильності, інтереси, використання яких сприяло б одержанню точних і правдивих показань;

3) взаємини між прокурором і захисником. Неприпустимі у стосунках між ними грубість, нетактовність, роздратування, неетичні заяви і репліки;

4) характер і тон запитань підсудному. Часом суддя або інший учасник процесу, формулюючи запитання, показує своє негативне ставлення до підсудного і його показань, демонструє зневагу до нього. Така поведінка ускладнює допит, підсудний замикається і часом відмовляється від давання

показань. Запитання повинні формуватися чітко, стисло, зрозуміло й в коректному тоні.

З психологічного погляду цілком зрозуміло, що тактичні прийоми й особливості допиту підсудного залежать від його поведінки на суді, обраної ним позиції.

Кілька слів про допит неповнолітнього підсудного. Звичайно після з'ясування анкетних даних і окремих особистісних якостей йому ставиться запитання, чи визнає підсудний себе винним, а потім він дає показання у вигляді вільної розповіді. Якщо підсудний визнає себе винним, то суд і учасники судового процесу ставлять йому уточнювальні, детальні і контрольні запитання, мета яких — одержати фактичні дані для перевірки показань. У судовій практиці трапляються випадки, коли неповнолітні підсудні визнають себе винними в злочинах, які вони не скоювали, щоб приховати провину дорослих злочинців. Тому в ході допиту ставляться такі запитання, відповіді на які може дати тільки людина, яка дійсно скоїла злочин (до числа таких запитань належать насамперед ті, що спрямовані на з'ясування деталей злочину). В разі якщо неповнолітній підсудний не визнає себе винним, суд і учасники судового процесу повинні сформулювати ряд конкретних і уточнювальних запитань, а за необхідності — використовувати психологічні прийоми викриття неправдивих показань. З огляду на індивідуально-психологічні особливості неповнолітнього підсудного, запитання будь-якого типу варто формувати дохідливо, чітко, ясно і коротко.

Допит потерпілих і свідків. Які психологічні особливості допиту потерпілих і свідків у суді? Чим ці особливості обумовлені? Одна з особливостей пов'язана з дією фактора часу — потерпілі і свідки дають показання в суді через досить тривалий проміжок часу після показань на попередньому розслідуванні. У зв'язку з цим виявляється така властивість людської пам'яті, як забування. Щоб не припуститися неточностей і неповноти в показаннях, суд і учасники судового процесу повинні справляти на потерпілих і свідків психологічний вплив, мета якого — спонукати їх пригадати ті факти, обставини і їх деталі, що мають значення для кримінальної справи. Необхідно ставити запитання так, щоб кожне наступне було логічним продовженням попереднього. Крім того, на показання свідків і потерпілих певний психологічний вплив справляє реакція людей, які присутні у залі судового засідання. Реакція залу може змінити психічний стан допитуваного, що часом викликає додаткові труднощі в пригадуванні і відтворенні фактів. “З одного боку, — відзначає А.В. Дулов, — реакція залу підвищує виховний вплив судового слідства, допомагає виховувати відповідне ставлення до вчинків і поведінки. Але ця ж реакція може створити й негативний емоційний стан у допитуваного і тим самим ускладнити процес встановлення істини. Реакція присутніх у залі осіб у деяких випадках може виступати як своєрідна форма навіювання, під впливом якого свідки іноді можуть змінювати свої показання”.

Краще використання психологічних якостей потерпілих і свідків можливо тоді, коли дотримуються такі умови судового розгляду справи:

- у залі панує спокійна, ділова обстановка;
- суд виявляє коректність, об'єктивність при розгляді кримінальної справи;
- головуючий й інші судді шанобливо ставляться до прав усіх учасників процесу;
- вживається рішучих заходів щодо наведення порядку в залі суду та ін.

У ході допиту свідків і потерпілих у суді важливо встановити, чиє суперечність між показаннями, даними ними на попередньому розслідуванні й у суді. Наявність розбіжностей пояснюється багатьма причинами:

- свідок на попередньому розслідуванні давав неправдиві показання, а в суді вирішив розповісти правду;
- свідок у суді дає неправдиві показання, а раніше говорив правду;
- показання потерпілого або свідка неточно зафіксовані слідчим;
- потерпілий або свідок за час, що минув з моменту допиту його слідчим, забув окремі деталі події;
- потерпілий або свідок піддався тиску родичів підсудного, інших людей або засобів масової інформації;
- у процесі судового допиту відбулося пожвавлення спогадів і вгасання гальмування, що було під час допитів на попередньому розслідуванні;
- свідок, потерпілий отримав нову інформацію й у зв'язку з цим доповнює і уточнює свої показання.

Для усунення суперечностей у показаннях необхідно чіткими і конкретними запитаннями допомогти свідкам і потерпілим пригадати ті факти та їх деталі, що цікавлять суд і учасників судового процесу. У таких випадках доцільно:

- а) формулювати такі запитання, що розчленовують подію на окремі частини (згадавши якийсь факт, людина за асоціацією може пригадати й інші);
- б) ставити запитання, пов'язані з якимись подіями в житті допитуваного;
- в) пред'являти речові докази, за допомогою яких можна пригадати або уточнити обставини, які цікавлять суд;
- г) давати для прослуховування магнітофонний запис їхніх показань та ін.

Судова практика свідчить, що найскладнішим є допит неповнолітніх і малолітніх потерпілих і свідків. Одна з причин полягає в тому, що ці особи легко піддаються навіюванню, не завжди здатні адекватно сприйняти і правильно пояснити окремі факти. У зв'язку з цим при допиті неповнолітніх і малолітніх потерпілих і свідків їм потрібно ставити запитання особливо чітко і ясно, використовуючи уточнювальні, детальні і контрольні запитання. Допит неповнолітнього свідка повинен проводитися за участю педагога, його батьків, опікунів.

2.2. Психологічні основи очної ставки у суді

Психологічна сутність очної ставки в суді полягає у тому, що тут наявний попереми́нний допит (спілкування) раніше допитаних осіб з метою усунення істотних суперечностей в їхніх показаннях під час судового засідання. Істотні

суперечності усуваються в присутності багатьох осіб, у ході відкритого судового засідання.

Є відмінності між очною ставкою в суді і очною ставкою на досудовому слідстві. Так, кількість учасників на досудовому слідстві – дві особи. У суді очна ставка може проводитися і між більшою кількістю учасників (раніше допитаних осіб).

Спілкування під час очної ставки в суді має складний характер. Це пов'язано з особливостями змагального процесу, різними інтересами обвинувачення і захисту. Ускладнюється також інформаційний обмін між особами, які спілкуються.

В юридичній літературі містяться пропозиції щодо проведення **«кругових» і «комбінованих»** очних ставок. Кругова очна ставка передбачає таке спілкування, коли з тієї самої обставини послідовно ставиться запитання декільком особам. Така очна ставка здійснюється нібито за колом. Позитивним у цьому є те, що виникає певна послідовність дій. Причому важливим у психологічному аспекті є визначення черговості допитуваних.

У деяких випадках доцільним є провадження комбінованої очної ставки, коли в судовому засіданні проводиться декілька очних ставок одна за другою (декілька парних очних ставок). **У цьому разі психологічні відносини ускладнюються.** Суду потрібна відповідна попередня підготовка (планування судової діяльності).

Необхідність проведення очної ставки в суді може виникати у разі зміни показань тих чи інших осіб, повідомлення інформації, що відрізняється від тієї, яка була надана на досудовому слідстві.

Очна ставка у суді – це емоційне спілкування. Під час очної ставки здійснюється взаємодія осіб, які беруть у ній участь. Тут важливу роль відіграють не тільки вербальне повідомлення відповідей на поставлені запитання, а й манери поведінки, інтонація, жести, міміка та ін. Суд уже має різні докази у справі. Він повинен перевіряти наявні, а не збирати нові докази. Існування ж взаємовиключних показань свідчить про те, що вони можуть суперечити й іншим даним.

Треба погодитися з О. Ратіновим у тому, що **очна ставка належить до найбільш гострих критичних ситуацій**, в яких яскраво виявляються почуття і переживання людей, тому емоційна атмосфера при її проведенні набуває винятково важливого значення.

2.3. Психологічні основи судового огляду.

Кримінально-процесуальний закон називає такі види судового огляду: **огляд речових доказів, огляд документів та огляд місця події.**

Причому огляд речових доказів і огляд документів - це судові дії, які трапляються часто. Значно рідше проводиться огляд місця події. Таке становище пов'язане з об'єктивними обставинами.

Судовий огляд місця події характеризується такими ознаками: 1) проводиться через значний проміжок часу після вчинення злочину; 2) виконує

перевірочну функцію; 3) в його проведенні бере участь розширений склад учасників(увесь склад суду).

Психологія судового огляду місця події полягає у специфічному моделюванні події злочину. В цьому разі фактично наявна «потрійна» розумова модель: а) розумова модель досудового слідства, матеріалізована у протоколі огляду місця події (слідчої дії), обвинувальному висновку та ін.; б) розумова модель, створена суддею у процесі судового слідства (за результатами різних судових дій); в) розумова модель, що формується після прибуття складу суду на місце події.

Вийзд суду для проведення огляду місця події є складовою судового слідства.

Важливою судовою дією є огляд речових доказів. Сутність цієї дії полягає в тому, що речові докази повинні бути оглянуті судом і пред'явлені учасникам судового розгляду, а коли це необхідно, - свідкам і експертам.

З психологічного погляду учасники судового огляду повинні безпосередньо сприйняти певні докази, їх зовнішній вигляд, індивідуальні особливості, специфіку застосування тощо. У цьому разі ті чи інші особи можуть звертати увагу суду на особливості, що мають значення для справи. Іншими словами, в процесі огляду речових доказів здійснюється пізнавальна діяльність.

3. Основи пенітенціарної психології.

Наявність злочинності як соціального та соціально-психологічного феномену спричиняє потребу у пенітенціарних закладах різних видів, що виконують функцію ізоляції й перевиховання людей, які з тих чи інших причин відхилилися від визначених суспільством поведінкових зразків, вчинили протиправні дії та повинні у відповідності з законом відбувати покарання. На практиці вказані заклади є не лише місцем тимчасового відокремлення особи від суспільства, але й живильним середовищем своєрідної субкультури з власними вимогами, нормами і правилами співжиття. Життєдіяльність у місцях позбавлення волі об'єктивно призводить до появи моралі, що за своїм змістом дала можливість дослідникам кваліфікувати її як станovo-кастову, а також нормопорядку, типового для архаїчної спільноти. Ці ознаки слід обов'язково враховувати при оцінці можливостей та ефективності покарання у вигляді позбавлення волі як засобу виправлення та перевиховання.

У процесі розвитку юридичної психології з неї виокремилася така галузь, як пенітенціарна психологія. Специфіка об'єкта пізнання, обумовлена складним характером питань, пов'язаних із процесами корекції засуджених, своєрідність методів вивчення їхньої особистості і психічних процесів, що відбуваються в період відбування покарання, розгляд інструментів вивчення особистості засудженого і методів виховного впливу стали підставою для виділення окремої галузі юридичної психології — пенітенціарної психології.

Пенітенціарна психологія є одним з напрямів юридичної психології, що досліджує психологічні закономірності динаміки особистості у процесі відбування покарання, у тому числі - у місцях позбавлення волі, та особливості формування і функціонування мікрогруп засуджених.

Пенітенціарну психологію можна визначити як галузь юридичної психології, що досліджує закономірності психічної діяльності особи, яка відбуває покарання, а також можливості її ресоціалізації (відновлення раніше порушених соціальних якостей).

Предмет пенітенціарної психології - психічні явища, що виникають при позбавленні свободи та застосуванні інших видів покарань, а також психологічні умови і особливості процесу корекції і ресоціалізації особистості засуджених.

Основні завдання пенітенціарної психології:

1) визначення системи принципів і методів вивчення особистості засуджених, адаптація наявних та розробка нових методик її вивчення, спрямованих на здобуття інформації з метою здійснення позитивного психологічного впливу;

2) дослідження психологічних характеристик та динаміки особистості засуджених-вивчення їх психологічних особливостей, зумовлених віком, життєвим досвідом, характером вчиненого злочину тощо; виявлення закономірностей зміни психіки засуджених в умовах позбавлення волі;

3) дослідження закономірностей утворення і функціонування груп засуджених - вивчення механізмів формування різних видів груп, їх структури та характеру впливу на учасників;

4) визначення форм і методів психологічного впливу на особистість засуджених-цілеспрямований добір та реалізація системи групових та індивідуальних форм і методів психологічного впливу з метою найбільш ефективної корекції поведінки;

5) дослідження психологічних чинників, що впливають на ефективність ресоціалізації засуджених-вивчення впливу основних (режим, праця, стосунки в групах засуджених та ін.) і факультативних (родинні та дружні зв'язки на волі, захоплення та ін.) чинників;

6) розробка психологічних рекомендацій щодо підготовки засуджених до життя на волі - підготовка та активізація їх психіки, формування психологічної готовності до життя в нових соціальних умовах.

Найбільший інтерес для дослідників у сучасних умовах становлять ті проблеми пенітенціарної психології, що стосуються особи засудженого, його психологічних і кримінологічних характеристик, станів, пов'язаних з ізоляцією від суспільства, його ставлення до вчиненого, своєї вини, вироку (справедливий, несправедливий). Важливе значення має також вивчення питань формування формальних і неформальних колективів засуджених, так званих мікрогруп, з різною соціальною і криміногенною спрямованістю, закономірностей їх утворення, позитивного або негативного впливу на осіб, які

входять до їх складу. Особливе місце у пенітенціарній психології посідають питання розробки методів психологічного впливу на засуджених і його різних форм стосовно окремих осіб або мікрогруп, їх ефективності.

З огляду на це не можна не зазначити зрослої актуальності проблеми навчання кадрів педагогів, юристів, психологів, які відповідно до специфіки своєї діяльності виконують трудові функції в установах з виконання покарань. Нині ці установи відчувають гостру потребу в спеціалістах, які мають професійні знання у галузі педагогіки, етики, психології, що вкрай негативно впливає на рівень і методи виховної роботи з засудженими. Це виражається в обранні традиційних, малоефективних форм впливу на них, зокрема залучення до праці, навчання, виконання окремих громадських функцій. Йдеться не про заперечення цих форм, а про обрання в них таких варіантів впливу на засуджених, які можуть привести до оптимальних результатів. Навіть обрання форми праці за ступенем ваги, характером виконуваних дій (праця чоловіча і жіноча), результатами виконання завдань (необхідних заохочень) дає можливість варіювати методи трудового впливу, обираючи з них найбільш результативні.

Форми роботи передбачають і урахування спрямованості особистості. Так, виконання роботи, що не становить жодного інтересу для засуджених, справляє негативний психологічний вплив на них і, як наслідок, призводить до слабого трудового і виховного ефекту.

До основних напрямів досліджень у галузі пенітенціарної психології належать: а) вивчення закономірностей зміни психіки засудженого, розвитку його особистісних якостей і мотивів поведінки з метою визначення впливу на його свідомість чинників, пов'язаних з ізоляцією від суспільства; б) дослідження морального впливу на засудженого кримінального покарання як чинника, що ганьбить людину, вивчення психічних станів засудженого, викликаних усвідомленням вини або невинуватості, з метою створення необхідних умов для його адаптації; в) дослідження психологічних особливостей засуджених, обумовлених їхнім віком, життєвим досвідом, національною належністю, видом злочинної діяльності і покаранням, з метою розроблення методів формування колективів засуджених і видів виховного впливу; г) розроблення групових та індивідуальних методів психолого-педагогічного впливу з метою найбільш ефективної корекції засуджених.

Методи впливу на особу засудженого в установах виконання покарань

Методи психолого-педагогічного впливу, застосовувані у звичайній обстановці, тут повинні бути трансформовані з урахуванням характеристик, притаманних особам, які відбувають покарання за вчинений ними злочин. Необхідною передумовою для обрання методів психолого-педагогічного впливу є вивчення особи засудженого, його поведінки в генезисі (до надходження до установи виконання покарань і під час перебування у ній), ставлення до праці, навчання, режиму, комплексу заходів соціального впливу. До цих методів поряд з високою і послідовною вимогливістю щодо режиму

праці і відпочинку належить **метод переконання**, основною рисою якого є такий вплив на психіку засудженого, за якого досягається розуміння завдань і формується згода з необхідністю їх виконання. До найбільш важливих методів кримінально-виконавчого впливу належить **метод навіювання**, який передбачає вплив на психіку людини без критичного його сприйняття останньою. Виділяють два способи навіювання: **словесне** - шляхом прямого мовного впливу на засудженого і **непряме** - опосередковане яким-небудь предметом чи дією. Важливим методом впливу на особу засудженого у пенітенціарній психології називають **метод передання інформації**.

Специфічним методом впливу на особу засудженого є **метод регулювання психічних спілкувань**. Тут є певні можливості регулювати психічні спілкування, впливати на взаємодію з іншими засудженими, рідними та близькими. Особливі умови перебування засудженого в місцях позбавлення волі передбачають застосування **методу примушування**.

Отже, юридичну діяльність можна віднести до професій, що передбачають виконання службових обов'язків у напружених, екстремальних, стресогенних умовах. Тому їй притаманні всі особливості, характерні для інших «критичних» видів діяльності: